

**מרגלית אנקורי:
מאשימה:
הבוהימה בארץ
הרסה לי את
הקאריירה
ואהבתי ליזום
לנדסברגר הרסה
לי את
החיים**

תמיד הייתי באה לראיון באווירה שמחה, כי תמיד הייתי מדברת על הצלחות. הפעם אני באה באווירה שונה, הפעם אני לא באה כדי להפיק תועלת אישית. המצב שלי גרוע. אבל החלטתי לא לספר את מה שקורה לי, כדי שלמחרת לא ירמו אלי כל מיני אמרגנים טלפון ויגידו לי: „לא ידענו שאת כליכך מסכנת.“ אני לא

„אני צריכה

„הזמנה לזרבה“, הגיע אואז אנקורי, והיא נסעה מייד לארצות הברית, ל

עוד מילה

רוצה שירחמו עלי, אני רק רוצה להזהיר. לא רק זמרות, אלא כל אמן במצב שלי. אסור בארץ להיות אמן אמיתי! אמן אמיתי מפחיד את האמרגנים, שהם בדרך כלל אנשים שיטחיים. כשאמן הוא אמיתי, הם פוחדים מפניו, ואז הם מתחילים להגיד שהוא לא-גורמלי ומתחילים להפיק שמור עות, ואז הבן-אדם מגיע למצב שאני נמ' צאת בו כעת. עדיף לי להיות מחוסרת-עבודה מאשר להתפשר על משהו כמו מוישה ונטילטור. עדיף לי לחכות לעוד משהו כמו שיער, משהו עם בשורה, אבל בארץ פוחדים מדברים כאלה, ואז מחליטים שאם אני לא עובדת, זה בגלל שמשו לא בסדר איתי. וככה, יום אחד קמתי בבוקר, ואחרי 15 שנה במיקצוע איבדתי את הביטחון, וחשבתי לעצמי: אולי אני לא זמרת, אולי אני בכלל לא שייכת לבמה. התקופה הראשונה של הקאריירה שלי, לא נראית לי מעניינת במיוחד. לא ידעתי מה בדיוק אני רוצה. רציתי רק להיות מפורסמת, ובזה הצלחתי.

„הייתי מפורסמת“

„הילד שלי“, אומרת מרגלית, נורא בגלל כל מה קורה איתי. היא ניסתה לסדרו בקיבוץ ולא הצליח

התחלתי עם רביעיית הבנות של מועדון-התיאטרון החיפני: זותר אורי יין, רבקה מיכאלי, גאולה גוני ואני. הי

„הבמה זה סס“, אומרת מרגלית אנקורי, הזמרת והשחקנית, שנים תה כבר את ידיה גם בעבודות אחרות, בבוטיק למשל, אך משך חמש-עשרה שנה לא מצאה את עצמה בשום מיקצוע אחר לא בארץ ולא בארצות הברית. „אני מכורה לעיסקיהשעשועים, לבמה ולזקוררים“, היא אומרת.